

**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

6.

március 5.

XI. Pius pápa CASTI CONNUBII című enciklikája

**A keresztény házasságról - figyelemmel a család és a társadalom
mai helyzetére, szükségleteire, tévedéseire és bűneire**

I. fejezet – Örök tantételek a házasságról

1930-at írunk. Európában ideológiai zűrzavar van, mély gazdasági válság közepette. Egyes családok kétségbeesetten mély szegénységbe süllyednek. Angliában, Franciaországban padlón van a demokrácia, Németországban látványosan erősödnek a nemzetiszocialisták, miközben a munkanélküliség eléri az 50%-ot. Hitler kiadta a Mein Kampf-ot, és egész Európában terjedni kezdenek bizonyos faji megkülönböztetések. Megalakul Izrael - mint önálló zsidó állam. A Szovjetunióban Sztálin kiépítette a teljes diktatúrát, csak ebben az esztendőben több, mint 2000 parasztfelkelést fojtottak el (Gulag). Ugyanakkor határozottan törekedett arra, hogy a bolsevik forradalom eszméit exportálva - hatalmi tényezőként jelenhessen meg Európában.

Nem szándékozunk történelemórát tartani, de kicsit éreztetni kell annak a kornak a szellemét, amikor - 50 évvel XIII. Leó pápa családdal, házassággal foglalkozó enciklikája után - az Egyház ismét fölemeli a szavát a családok védelmében. Hiszen ilyen fogalmak kerülnek előtérbe a házassággal, családdal kapcsolatban: próbaházasság (a nemző erő kipróbálása), baráti házasság, fogamzásgátlás, jog az abortuszra, jog a fajnevelésre, vagy faji diszkriminációra, stb.

A következő fejezetekben ezekről bővebben is lesz szó.

Most tekintsük először az enciklika Bevezetőjét! Ebben a Szentatya megerősíti XIII. Leó pápa 50 évvel azelőtt írt „Arcanum” kezdetű körlevelét, és jelzi, hogy az „nem évül el”, „teljesen érvényben marad”, de a mai korviszonyokat és szükségleteket tekintve bizonyos dolgokat bővebben kell tárgyalni.

Az Enciklika I. fejezete a házasságról szóló „örök tantételeket” foglalja össze. A tantétel ugyan örök, de a megvilágítás mégis mindig kicsit más. Nekem ebben a fejezetben különösen az alábbi bekezdés tűnt úgy, mint ami most kicsit más megvilágítást kapott:

„A házasságban valójában a lelkek kapcsolódnak össze és fonódnak eggyé, mégpedig előbb és szorosabban, mint a testek, nem az érzékek és érzelmek múltó hajlandósága, hanem az akaratok megfontolt és erős eltökélése alapján. S a lelkek egybekeléséből származik Isten rendelése folytán a szent és elválaszthatatlan kötelék.”

A házasságban tehát egyétfonódnak a lelkek, és ez az egyétfonódás jó esetben előbb elkezdődik már, mint a testi egyesülés.

Édesanyám majdnem 30 esztendővel élte túl édesapámat, de még utolsó éveiben is gyakran tett tanúságot arról, hogy ez a lelki egyétfonódás valóban létező dolog. Kérdezzünk csak meg erről más özvegy embereket, akiknek a házastársi hűség fontos dolog.

És itt eljutunk egy izgalmas kérdéshez: Hogyan tud segíteni házaspároknak az olyan ember, aki özvegyen maradt? Vagy aki ugyan nem özvegy, de a párjától külön él, - bármilyen okból is.

Hány olyan elvált embert ismerünk a környezetünkben, akit a párja ugyan elhagyott, de ez a lelki kapocs nála mégis megmaradt. Valódi, tiszteletreméltó hűségben és „házasságban” él, - és ezzel együtt mégis sokat szenved, mert egyedül van.

Amikor a házastársi hűségről beszélünk, akkor nagyon fontosak nekünk, tiszteletreméltóan kell föltekinteni rájuk, mert minden nehézség ellenére ők azok, akik igazán komolyan veszik, hogy „a házasságban valójában a lelkek kapcsolódnak össze és fonódnak eggyé.”